

Η ΑΛΛΗ ΕΟΚΑ - Η Τρομοκρατία των Μασκοφόρων του Γρίβα

Λ. Α. Κύπριος

Όταν σου κτυπήσουν την πόρτα οι μασκοφόροι τι θα κάνεις; Φανταστείτε να ανοίγετε την εφημερίδα και να διαβάζετε: «Προσωπιδοφόροι κακοποίησαν βοσκό στο Αυγόρου. Τον έδεσαν σε πάσσαλο και απείλησαν όποιον το λύσει ότι θα τον σκοτώσουν».

Την άλλη μέρα...

«Νέα επίθεση προσωπιδοφόρων στο Σπαθαρικό. Μπήκαν στο καφενείο και ξυλοκόπησαν τον Μιχάλη Κακουλή».

Ή φανταστείτε αυτοί οι περίφημοι «προσωπιδοφόροι» να έρχονταν και στο χωριό σας. Να ακούγατε ότι μπήκαν στο σπίτι του τάδε και τον πυροβόλησαν μπροστά στην οικογένεια του. Ή μπορεί και να είσαστε στο καφενείο όταν θα έμπαιναν μέσα με τα όπλα απειλώντας τον καφετζή γιατί ανοίγει Κυριακή πρωί - αντί να πηγαίνει εκκλησία. Αν διαφωνούσε ο καφετζής μπορεί και να τον έστηναν στον τοίχο και να σας διέταζαν να περάσετε όλοι και να τον φτύσετε. Μετά μπορεί να τον πυροβολούσαν ή απλά να τον έδερναν. Η φανταστείτε ακόμη να ακούγατε ότι στο Λευκόνοικο οι προσωπιδοφόροι σκότωσαν κάποιον με λιθοβολισμό στην αυλή της Εκκλησίας. Και ότι το ίδιο βράδυ σκότωσαν κάποιον άλλο στην Γύψου βγάζοντας του τα μάτια.

Όχι αυτά δεν είναι από έργο επιστημονικής φαντασίας, ούτε σενάριο για το τι θα γίνει αν καταλάβουν την Κύπρο οι Τούρκοι. Δεν είναι ούτε περιγραφές των βιαιοτήτων των Βρεττανών τον καιρό της ΕΟΚΑ. Αυτά και εκατοντάδες άλλα επεισόδια γίνονταν καθημερινά στην Κύπρο του 57-59 από την ΕΟΚΑ. Το μόνο έγκλημα των θυμάτων ήταν ότι ήταν αριστεροί - όσους απλά διαφωνούσαν με την τακτική της ΕΟΚΑ, η οργάνωση τους είχε κανονίσει από το 55 ως το 57.

Φυσικά αυτά δεν τα έκαναν ούτε ο Αυξεντίου, ούτε ο Μάτσης, ούτε ο Παλληκαρίδης, ούτε ο Καραολής (κ.λ.π.). Αυτοί είναι το ηρωικό προφίλ της ΕΟΚΑ. Υπήρχε ωστόσο και μια άλλη ΕΟΚΑ - η ΕΟΚΑ του Γρίβα και των μασκοφόρων που δημιουργούσε συνθήκες τρομοκρατίας για τους Ελληνόφωνους κατοίκους. Συνθήκες τρομοκρατίας που παρολίγο να οδηγήσουν σε εμφύλιο πόλεμο, όταν το Μάιο του 58 οι μασκοφόροι άρχισαν τις δημόσιες - εκτελέσεις με βασανιστήρια, (λιθοβολισμοί, βγάλσιμο ματιών). Οι εργάτες στις πόλεις αντέδρασαν βίαια και χρειάστηκε να παρέμβει ο Μακάριος και η Ελληνική κυβέρνηση για να σταματήσει ο Γρίβας το «σχέδιο του». Η τρομοκρατία συνεχίστηκε και μετά το καλοκαίρι του 58 (ουσιαστικά γίνονταν δολοφονίες αριστερών μέχρι το '62) αλλά η αναβάθμιση δεν συνεχίστηκε. Συνεχίστηκαν με πιο αραιό ρυθμό οι ξυλοδαρμοί, οι εκβιασμοί και οι δολοφονίες αλλά η μεγάλη επίθεση δεν έγινε. Και ίσως αν δεν έγινε και εδώ μια μαζική σφαγή όπως στην Ελλάδα του 45-49 (στην οποία βέβαια πάλι πρωτοστάτησε ο Γρίβας) να οφείλεται στην αντίδραση των εργατών τον Μάιο του '58. Αν δεν έδιναν το μήνυμα ότι η εξάλειψη του εργατικού κινήματος θα προϋπόθετε πραγματικό εμφύλιο, ίσως να μην γίνονταν οι παρεμβάσεις και να συνέχιζε την εκστρατεία του ο Γρίβας.

Αντιλαμβάνομαι ότι τούτο το άρθρο μπορεί και να θεωρηθεί σκανδαλώδες. Γράφτηκε ωστόσο για ιστορικούς και για ηθικούς λόγους. Έτσι και αλλιώς με την ΕΟΚΑ δεν έχω να χωρίσω τίποτα. Δεν συμφωνώ με αυτή την οργάνωση για πολλούς λόγους - δεν είμαι ενωτικός και δεν μου φαίνεται ότι η ΕΟΚΑ βοήθησε τόσο, όσο θα ήθελαν να πιστεύουν οι σύνδεσμοι αγωνιστών, για να τελειώσει η Αποικιοκρατία. Η ΕΟΚΑ ήρθε στο τέλος ενός μαζικού, λαϊκού αντι-αποικιακού κινήματος που ξεκίνησε από το 1945 και το οποίο είχε και τους νεκρούς του και τους φυλακισμένους του πολύ πριν

εμφανιστεί η ΕΟΚΑ. Ουσιαστικά αν ήταν να γιορτάζουμε πραγματικά την αρχή της τελικής εξέγερσης ενάντια στους Άγγλους, θα έπρεπε να γιορτάζουμε την 18 Δεκεμβρίου 1954 όταν ξέσπασαν οι πιο μαζικές αντι-βρετανικές ταραχές μετά το 1931.

Η εμφάνιση της ΕΟΚΑ αύξησε την πίεση πάνω στους Άγγλους αλλά ταυτόχρονα μετέτρεψε τις λαϊκές κινητοποιήσεις σε όργανα μιας μικρής ομαδούλας ενόπλων. Και όταν γίνονταν κινητοποιήσεις έξω από τον έλεγχο της ΕΟΚΑ τότε οι «παραβάτες» ονομάζονταν «προδότες» και τιμωρούνταν. Η ΕΟΚΑ επέβαλε μια δικτατορία μέσα στον πληθυσμό αποτρέποντας έτσι την ανοιχτή συζήτηση για τις πιθανότητες λύσης - και τιμωρούσε πάλι σαν «προδοτή» όποιον τολμούσε να προτείνει κάτι, διαφορετικό από τη γραμμή της. Όταν οι Τουρκόφωνοι απέκτησαν τη δικιά τους εθνικιστική οργάνωση (την ΤΜΤ) οι Κύπριοι οδηγήθηκαν μέσα από την κλιμάκωση της βίας στον «εθνικό διαχωρισμό», μετά στη λύση της Ζυρίχης για την οποία δεν ρωτήθηκαν (η ΕΟΚΑ θα σκότωνε όποιον τολμούσε να μιλήσει για ανεξαρτησία πριν την υπογραφή του Μακαρίου) και μετά σε ένα αυταρχικό κράτος που επάνδρωσαν οι καπετάνιοι της ΕΟΚΑ χωρίζοντας τον πληθυσμό σε πολίτες α', β', γ' κατηγορίας. Θα μπορούσα να συνεχίσω αλλά η πορεία προς την 15η Ιουλίου είναι νομίζω αυτονόητη.

Παρά τις διαφωνίες δεν παύω να σέβομαι αυτούς που από τη δικιά τους σκοπιά πολέμησαν ενάντια στην αποικιοκρατία. **Είναι, ωστόσο, καιρός να διαχωριστεί η θυσία του Αυξεντίου από την τρομοκρατία των μασκοφόρων του Γρίβα. Είναι θέμα ηθικό αλλά και ιστορικό.** Το πρώτο ερώτημα είναι αν οι δολοφονίες ήταν τυχαίες και ανεξέλεγκτες όπως υποστηρίζεται τελευταία. Η έρευνα για αυτό το κείμενο με έχει πείσει ότι επρόκειτο για μια οργανωμένη εκστρατεία, όπως προσπαθώ να δείξω πιο κάτω. Το δεύτερο ερώτημα έχει να κάνει με τη γενικότερη ιστορική σημασία της τρομοκρατίας του 57-59. Το συμπέρασμα μου επιβεβαιώνει τη θέση που διατύπωσα έμμεσα αλλά σαφώς ο Peter Loizos το 1976. Η τρομοκρατία της ΕΟΚΑ ήταν «ένα μάθημα στην εθνική ταυτότητα» (ή όπως διατυπώνεται εδώ, στην «ολοκλήρωση της Ελληνοποίησης των Κυπρίων») και είναι η ιστορική ρίζα του φόβου της διαφωνίας που έχουν οι Κύπριοι και του φόβου της αμφισβήτησης της εξουσίας ιδιαίτερα στο εθνικό θέμα. Η τρομοκρατία της ΕΟΚΑ ήταν το υπόβαθρο στο οποίο στήθηκε ο Ελληνοχριστιανικός αυταρχισμός του κυπριακού κράτους. Η έρευνα που ακολουθεί επικεντρώθηκε για αναλυτικούς λόγους στην περίοδο Αύγουστος 1957 (όταν άρχισε η πολιτικοποίηση της τρομοκρατίας) μέχρι τον Ιούλιο του 1958 (όταν έγιναν παραμβάσεις προς το Γρίβα από την Αθήνα να σταματήσει τις επιθέσεις). Με αυτή την έννοια η μελέτη είναι ιστορική αναλυτική και όχι στατιστική. Για μια τέτοια μελέτη πρέπει να καλυφθεί ολόκληρη η περίοδος και να γίνει ιδιαίτερη έρευνα στα χωριά της Πάφου και του Τροόδους όπου η επικοινωνία ήταν πιο δύσκολη σε σύγκριση με τα αστικά κέντρα - κωμοπόλεις της Ανατολικής Κύπρου.

1958 Διαδήλωση εργατών ενάντια στην τρομοκρατία των μασκοφόρων

1. Η καθιέρωση της ΕΟΚΑ σαν εξουσίας ανάμεσα στους Ελληνόφωνους (55-57)

Η τρίτη μεγάλη εξέγερση των Κυπρίων στον 20ό αιώνα ξέσπασε το Σαββατοκύριακο 18-19 Δεκεμβρίου 1954 μετά την απόρριψη από την επιτροπή του ΟΗΕ του αιτήματος για συζήτηση της κυπριακής προσφυγής ενάντια στην Βρετανική Αποικιοκρατία. Εν αντιθέσει με το 1948 στις εκδηλώσεις συμμετείχαν μόνο Ελληνόφωνοι και απειλήθηκαν μάλιστα και μικροεπεισόδια με τους Τουρκόφωνους. Εκείνα τα γεγονότα τα οποία το Ρώτερ χαρακτήρισε σαν «τα σοβαρότερα από τις ταραχές του 1931» ήταν ουσιαστικά ο θρίαμβος της γραμμής του ΑΚΕΛ. Το πνεύμα των εκδηλώσεων ήταν σαφώς αντι-δυτικό (ενάντια στους Άγγλους και τους Αμερικανούς) και στην απεργία

συνεργάστηκαν αριστεροί και δεξιοί. (Το ΑΚΕΛ, μετά την εγκατάλειψη της Αυτοκυβέρνησης το '49, υποστήριζε τη γραμμή της «εθνικής ενότητας»).

Η δεξιά ωστόσο είχε ήδη προγραμματίσει μια ένοπλη αναμέτρηση ελπίζοντας ότι αυτή η αντιπαράθεση θα λειτουργούσε καταλυτικά πάνω στους Άγγλους. Όπως ειρωνικά είπε κάποτε ο Λυσσαρίδης (φίλος και σύμμαχος της ΕΟΚΑ) «επικρατούσε η κάπως ρομαντική αντίληψη πως με μερικές βόμβες η Βρετανική κυβέρνηση θα υποχρεωνόταν να διαπραγματευτεί».(1) Στις 25 του Γενάρη 1955 συνελήφθηκε ο Σωκράτης Λοϊζίδης μαζί με άλλα 7 άτομα στο ιστιοφόρο Άγιος Γεώργιος που μετέφερε όπλα στην Κύπρο. Ανάμεσα στα πράγματα που κατασχέθηκαν υπήρχε και μια διακήρυξη του ΕΜΑΚ (το όνομα της οργάνωσης που ονομάστηκε μετά ΕΟΚΑ). Από την αρχή η ένοπλη οργάνωση αποκλείει, ευγενικά μεν, πλην σαφώς τους Τουρκόφωνους και τους αριστερούς (που με ένα μετριοπαθή υπολογισμό ήταν ο μισός πληθυσμός)(2) και καλούσε τον υπόλοιπο λαό να υπακούει χωρίς συζήτηση τις διαταγές της οργάνωσης. **«Το ΕΜΑΚ ζητεί από αυτούς (τους κομμουνιστές) και το κόμμα των, όχι μόνο να μην αντιστρατευθούν το Ε.Μ.Α.Κ. αλλά ούτε και να αναμιχθούν εις τον αγώνα του, όπως και όλος ο λαός...»**

Ζητούμεν από αυτούς (Τους Τούρκους) να μην μας ενοχλήσουν, να μην σταθούν στο δρόμο μας, να μη γίνουν όργανα των Βρεττανών [....] και να είναι βέβαιοι ότι μετά την απελευθέρωσιν θα ζήσουμε όλοι μαζί, Κύπριοι, Έλληνες και Τούρκοι ειρηνικά και αγαπημένα [....]».

Αυτή η διακήρυξη βέβαια δεν ήταν τυχαία. Η ΕΟΚΑ είχε αρχίσει να δημιουργείται από το 1951 και συνειδητά, όπως παρατηρεί ο Α. Κάτσης(3), απεκλείστηκε η Αριστερά από οποιαδήποτε συζήτηση. Ουσιαστικά το ΕΜΑΚ και μετά η ΕΟΚΑ ήθελαν να «αφυπηρετήσουν» το ΑΚΕΛ και το αριστερό εργατικό κίνημα από τον κεντρικό ρόλο που είχε μέχρι τότε στον ανταποικιακό αγώνα.

Και είναι όντως άξιον απορίας πως μπορεί να εθελotuφλούν μερικοί που κατηγορούν την αριστερά ότι δε συνεργάστηκε με την ΕΟΚΑ, όταν είναι ξεκάθαρο ότι όχι μόνο η ΕΟΚΑ δεν ήθελε συνεργασία, αλλά ότι ένας από τους στόχους της ΕΟΚΑ ήταν το ΑΚΕΛ και η Αριστερά. Ο ίδιος ο Γρίβας άλλωστε ήταν σαφής. **«Η μύησις θα περιοριστεί εις απολύτως εθνικόφρονας»**(4). Αυτό σήμαινε βέβαια ότι η ΕΟΚΑ ξεκινούσε ένα αγώνα για να εκφράσει τη μειοψηφία των κατοίκων της Κύπρου - ή στην καλύτερη περίπτωση το 50% αν οι εθνικόφρονες ήταν τόσοι.

Οι πρώτες αντιδράσεις του ΑΚΕΛ στις βόμβες της ΕΟΚΑ την 1η Απριλίου 1955 ήταν ακραίες μέχρι υστερικές. Σε ανακοίνωση του αποκάλεσε την ΕΟΚΑ τραμπούκους, ψευτοδιγενήδες, βαρελλοτούς κλπ. Ήδη το ΑΚΕΛ από το Δεκέμβριο του '54 μετά τη λαϊκή εξέγερση είχε εκφραστεί ενάντια στη χρήση βίας - την προοπτική που προπαγάνδιζε ο ραδιοσταθμός των Αθηνών. Ουσιαστικά το ΑΚΕΛ είχε υιοθετήσει μια γραμμή ανάλογη με εκείνη του Γκάντι στην Ινδία χωρίς όμως να την επενδύει με τη φιλοσοφία της μη-βίας. Η τακτική του (των μαζικών πολιτικών αγώνων) πήγαινε περισσότερο από την απομόνωση του σαν το μόνο νόμιμο αριστερό κόμμα στην Ανατολική Μεσόγειο και από τη διαίσθηση, ίσως, ότι η βία θα κατάστρεφε την ταξική συμμαχία Τουρκόφωνων - Ελληνόφωνων στην οποία στηριζόταν το εργατικό κίνημα που «εκπροσωπούσε» το ΑΚΕΛ. Ήδη, μια από τις πρώτες βόμβες της ΕΟΚΑ είχε τοποθετηθεί στο σπίτι του Τουρκόφωνου διοικητή της Λάρνακας οξύνοντας τα πνεύματα. Λίγους μήνες μετά, το Σεπτέμβριο, κάτω από την πίεση της ΕΟΚΑ οι ποδοσφαιρικές ομάδες των Τουρκόφωνων (όπως οι γνωστή Τσιετίν Καγιά) αποκλείστηκαν από το παγκύπριο πρωτάθλημα ποδοσφαίρου. Η αριστερά όμως ήταν επίσης μέσα στους πρώτους, στόχους του Γρίβα.

Στις 17 Απριλίου ο Γρίβας σημείωσε στο ημερολόγιο του: **«Συνέταξα-ειδοποίησιν προς ηγέτας, κομμουνιστικά στελέχη και διοικητάς ΑΚΕΛ όπως παύσουν αντιδρώντες καθ' οιονδήποτε τρόπον εις το έργον μας άλλως θα πέσει λεπίδι...»** Στις 19 του ίδιου μήνα έγραφε: **«Με απασχολεί σοβαρώς το ζήτημα καταπλήξεως πάσης κομμουνιστικής κινήσεως»**. Η βασική

ανησυχία του Γρίβα ήταν ουσιαστικά ο ηγεμονικός ρόλος της Αριστεράς στον ανταρτοποικιακό Αγώνα. Όπως παρατηρεί ο ιστοριογράφος του, Σ. Παπαγεωργίου: **«Ο Διγενής εφοβείτο την ανάληψιν επαναστατικού ρόλου υπό άλλων πλην της καταστάσεως της οποίας ηγείτο ο ίδιος και δεν ήθελε με κανένα τρόπο να του διαφύγει ο έλεγχος και η πρωτοβουλία. Τούτο συνέβαινε κατά μείζονα λόγον εις περιπτώσεις κατά τις οποίας οι κομμουνιστάι ήσαν εκείνοι οι οποίοι ήθελαν να παρεμβληθούν».**(5) Ο Γρίβας ήθελε συνειδητά δηλαδή να «αφυπηρετήσσει» την Αριστερά από το ανταρτοποικιακό κίνημα.

Στις 22 Απριλίου η αντιπαράθεση οξύνθηκε ακόμα περισσότερο όταν ο Νίκος Ζαχαριάδης ηγέτης του παράνομου τότε ΚΚΕ, ανακοίνωσε ότι ο «Διγενής» ήταν ο Γεώργιος Γρίβας. Όπως παρατηρεί ο Π. Σ. Μαχλουζαρίδης από το ημερολόγιο του Γρίβα φαίνεται, ωστόσο, καθαρά ότι οι Άγγλοι ήξεραν από το 1954 για τα σχέδια του, και άρα η κατηγορία ότι ο Ζαχαριάδης «πρόδωσε» το Γρίβα που διατυπώθηκε μετά (το 1960 σε δίκη κομμουνιστών στην Αθήνα) είναι ανυπόστατη. Η πραγματική σημασία της αποκάλυψης του ονόματος του Γρίβα ήταν συμβολική. Ο Γρίβας ήταν ένας ορκισμένος εχθρός της Αριστεράς (πολύ γνωστός στην Κύπρο και την Ελλάδα) και η δήλωση του Ζαχαριάδη μάλλον αποσκοπούσε στην οριοθέτηση των πραγματικών στόχων της ΕΟΚΑ για την Αριστερά.

Τον Αύγουστο του '55 όταν η Ελληνική κυβέρνηση σε μια ακόμα δουλοπρεπή κίνηση νομιμοφροσύνης στη Δύση, συμμετείχε στην Τριμερή με την οποία η Τουρκία ξαναπόκτησε λόγο στην πολιτική ζωή της Κύπρου, το ΑΚΕΛ οργάνωσε εκδηλώσεις διαμαρτυρίας. Ήταν μια κίνηση που αμφισβητούσε τόσο την ηγεμονία της εθναρχίας όσο και της ΕΟΚΑ. Και ο Γρίβας βιαζόταν να καθιερώσει τη δική του εξουσία πάνω στους Ελληνόφωνους.

Σε διαταγή του στις 24 Ιουνίου 1955 παρατηρούσε:

«Τα αποτελέσματα του συνεχιζόμενου αγώνα μας είναι μετριώτατα εν σχέσει προς εκείνον το οποίον επεζητήσαμεν, ως και επανειλημμένως ετόνισα, προφορικώς και εγγράφως, κύριος στόχος ημών είναι: Η εκτέλεσις προδοτών αστυνομικών και εν συνέχεια Άγγλων στρατιωτικών».

Πολύ σύντομα οι «προδότες» θα εμφανίζοντο και πέραν του αστυνομικού σώματος. Ο Γρίβας επέμενε μέχρι το τέλος ότι ο πρώτος στόχος ήταν η εκκαθάριση των «προδοτών» - αυτών δηλαδή που κατά τον Γρίβα δεν ήταν «καλοί Έλληνες» ή απλά ήταν πολιτικοί αντίπαλοι.

Το Σεπτέμβριο, ίσως σαν αντίδραση στη στάση του ΑΚΕΛ απέναντι στην Τριμερή, ρίχθηκαν πυροβολισμοί ενάντια στο σπίτι του Γ.Γ. της ΠΕΟ, Α. Ζαρτίδη. Η επίθεση ενάντια στον πιο χαρισματικό, τότε, ηγέτη της Αριστεράς και τον επικεφαλής των εργατικών συνδικάτων, ήταν μια συμβολική προειδοποίηση. Ακολούθησαν διαδηλώσεις υποστήριξης προς τον Ζιαρτίδη και η αντιπαράθεση έμεινε εκεί. Στις 14 Δεκεμβρίου με την άνοδο της δράσης της ΕΟΚΑ από τη μια και τις μαχητικές διαδηλώσεις της Αριστεράς από την άλλη, η Αγγλική διοίκηση απαγόρευσε όλες τις πολιτικές οργανώσεις. Αυτή η απαγόρευση ευνόησε βέβαια την ΕΟΚΑ στη διαμάχη της με την αριστερά μια και η τελευταία δεν ήταν άμεσα προετοιμασμένη να λειτουργήσει σε συνθήκες παρανομίας.

Από τις αρχές του 1956, αντίθετα, η ΕΟΚΑ έχοντας στήσει το παράνομο οργανωτικό της δίκτυο άρχισε πλέον συστηματικά την εκκαθάριση του «Εσωτερικού Μετώπου» για την επιβολή της γραμμής της. Ανάμεσα στους νεκρούς της περιόδου ιδιαίτερη μνεία αξίζει η δολοφονία του ηγουμένου της Χρυσορογιάτισσας μέσα στη μονή του από ένοπλους μασκοφόρους. Η ΕΟΚΑ έδειχνε αποφασισμένη να επιβάλει την εθνική πειθαρχία όπως απαιτούσε ο Γρίβας: «πρώτα οι προδότες». Ο στόχος αυτής της τακτικής ήταν να επιβληθεί η ΕΟΚΑ σαν κράτος εν κράτει μέσα στην Ελληνόφωνη κοινότητα. Η

εξορία του Μακαρίου και η κατάρρευση των συνομιλιών τον Μάρτιο του '56 (μια εξέλιξη για την οποία πολλοί παρατηρητές κατηγορούν το Γρίβα ότι την προκάλεσε συνειδητά) άφησε το πεδίο ακόμα πιο ελεύθερο για το Γρίβα.

Τον Απρίλιο ακολούθησε μια νέα αντιπαράθεση μέσω φυλλαδίων ανάμεσα στην ΕΟΚΑ και το ΑΚΕΛ ενώ το φθινόπωρο του ιδίου χρόνου η ΕΟΚΑ πέρασε από τις απειλές στις εκτελέσεις αριστερών. Στις 12 Οκτωβρίου δολοφονήθηκε ο Νεόφυτος Κλεάνθους από την Μεσόγη Χλώρακας σαν προδότης. Το 1992, οι τομεάρχες της ΕΟΚΑ παραδέχτηκαν ότι η εκτέλεση έγινε βάση λανθασμένων πληροφοριών. Ο Κλεάνθους ήταν στέλεχος της Αριστεράς και η αποκατάσταση του έστω και μετά από 36 χρόνια είχε και τη συμβολική λειτουργία της «αποκατάστασης» της Αριστεράς. Για άλλους όμως, όπως τον Ανδρέα Μιχαηλίδη από τον Κάτω Πύργο που δολοφονήθηκε στις 18 του Οκτώβρη, η «αποκατάσταση» μάλλον δεν θα έρθει. Όταν επέστρεψε το Σεπτέμβριο του '92 η σύζυγος του και απεύθυνε ανοιχτή επιστολή στους συνδέσμους αγωνιστών προκαλώντας τους να απαντήσουν γιατί τον σκότωσαν, σιώπησαν. Ο Μιχαηλίδης δολοφονήθηκε σύμφωνα με τη σύζυγο του για «προσωπικές διαφορές» με μέλη της ΕΟΚΑ. Όπως και σε πολλές περιπτώσεις το πιο πιθανό «έγκλημα» του Μιχαηλίδη θα ήταν ότι δεν δεχόταν την αδιαμφισβήτητη εξουσία των καπετάνιων της ΕΟΚΑ.

Οι δολοφονίες του '56 δεν φαίνονται να είχαν ένα συγκεκριμένο στόχο. Στόχευαν περισσότερο στην καθιέρωση της ΕΟΚΑ σαν της αδιαμφισβήτητης εξουσίας ανάμεσα στους Ελληνόφωνους. Η ΕΟΚΑ λειτουργούσε εκείνη την περίοδο κατά κύριο λόγο σαν «εθνική οργάνωση» μοιράζοντας τις δραστηριότητες της ανάμεσα σε επιθέσεις ενάντια στους Άγγλους και ενάντια σε ανυπάκουους ή εχθρικούς Ελληνόφωνους.

Κ. Βλάχος, πωλητής της «Χαραυγής», ξυλοκοπήθηκε από μασκοφόρους το 1957, στο Λιοπέτρι

Η τρομοκρατία στην Κύπρο πριν και μετά τους μασκοφόρους

Η πίεση, οι εκβιασμοί και οι απειλές δεν ήταν άγνωστες στην Κύπρο πριν την δεκαετία του 50. Αντίθετα ήταν μέρος της διαδικασίας «εθνικής ολοκλήρωσης» που ξεκίνησε από τα τέλη του 19ου αιώνα. Οι βασικές μορφές της εθνικοτρομοκρατίας ήταν ο οικονομικός εκβιασμός, η καταγγελία στις αρχές (χαφιεδισμός), η απειλή αφορισμού και οι βίαιες επιθέσεις ξυλοδαρμού.

Η επίθεση ενάντια στην κοινότητα των Λινοβάμβακων. Όταν οι τοκογλύφοι εκβίαζαν στο όνομα του ορθόδοξου Θεού

Οι Λινοβάμβακοι που έπαιζαν καθοριστικό ρόλο τόσο στις ταξικές εξεγέρσεις του 18-19 αιώνα όσο και σαν έκφραση της θρησκευτικής συμβίωσης και ανοχής, έγιναν από τα πρώτα θύματα της εκκλησιαστικής επίθεσης. Ήδη από τα μέσα του 19ου αιώνα η εκκλησία άρχισε να τους εκβιάζει ότι δεν θα τους έκανε τα μυστήρια αν δεν γίνονταν Χριστιανοί και εγκατέλειπαν ολοκληρωτικά τις μουσουλμανικές δοξασίες τους. Όταν ήρθαν οι Άγγλοι οι Λατίνοι προσπάθησαν να τους προσηλυτίσουν πιστεύοντας ότι πριν γίνουν Λινοβάμβακοι ήταν Λατίνοι. Η ορθόδοξη ηγεσία αντέδρασε αστραπιαία χωρίς χριστιανική ντροπή. Τους εκβίασε.

«Σημειώνω - για να δώσω μια γεύση της εποχής πριν το 1900 - ότι για τη διάσωση (βίο) δέκα λινοβαμβάκιων χωριών της Λεμεσού από τη λατινική προπαγάνδα και τη

διασφάλιση τους για τον Ελληνισμό, ο έπαινος ανήκει στους Λεμεσιανούς τοκογλύφους των 40% και 50% που, κατά προτροπή της Εκκλησίας, έπαψαν αμέσως να δανείζουν τους πρώην Τούρκους και τώρα νεόφυτους Μαρωνίτες πελάτες τους, μέχρι που τους ανάγκασαν να γίνουν ορθόδοξοι».

Β. Εγγλεζακης, Η εκκλησία της Κύπρου από το 1878 μέχρι το 1955

1930 - Ο φόβος των κομμουνιστών - χαφιεδισμός, απολύσεις και οικονομικοί εκβιασμοί

Η ίδρυση και η ανάπτυξη του κομμουνιστικού κόμματος τη δεκαετία του 1920 φαίνεται ότι άρχισε να απασχολεί σοβαρά τους προύχοντες. Ο αθεϊσμός τους, η επαγγελία της επανάστασης των φτωχών και η αντίθεση στην ένωση και τον εθνικισμό τους είχαν βάλει στο στόχαστρο. Όταν το 1930 άρχισε να φαίνεται ότι οι κομμουνιστές αποχτούσαν λαϊκές προσβάσεις η Εκκλησιαστική Ιεραρχία και οι άρχοντες του νησιού συγκάλεσαν ειδική συγκέντρωση στην Αρχιεπισκοπή που έκδωσε οδηγίες καταπολέμησης του «μικροβίου της μόλυνσης». Αυτές οι οδηγίες θα εφαρμόζονταν με ιδιαίτερη ένταση το 1948 όταν την ηγεσία της εκκλησίας ανέλαβαν οι φανατικοί εθνικιστές και οι οποίοι είχαν να αντιμετωπίσουν τότε ένα μαζικό ταξικό κίνημα. Έλεγε, λοιπόν, το μανιφέστο της Τρομοκρατίας του 1930: **«Καλούντα πάντες οι δυνάμενοι, όπως εργασθούν προς βελτίωσιν της θέσεως του εργάτου. Να μην προσλαμβάνονται υπό ατόμων και σωματείων κομμουνισταί τεχνίται και εργάται. Να καταγγέλλονται υπό των γονέων οι κομμουνισταί δάσκαλοι εις το Γραφείον Παιδείας (Αγγλική διοίκηση) και τον Αρχιεπίσκοπον και να αποσύρονται των σχολείων οι μαθηταί μέχρις ότου επιτευχθεί η απομάκρυνσις των κομμουνιστών διδασκάλων. Να αποτρέπονται οι εκ των χωριών ερχόμενοι εις τας πόλεις προς εκμάθησιν τέχνης νεαροί από του να έρχονται σε επικοινωνίαν με άτομα προσβεβλημένα από το μικρόβιον του κομμουνισμού...».**

Εφ. Ελευθερία.

Από τη δράση της Δεύτερης ΕΟΚΑ (72-74)

Σχέδιο ΕΟΚΑ Β για την τρομοκράτηση του πληθυσμού: προετοιμασία λίστας (πίνακα) αντιστασιακών.
Σχέδιο «Γρόνθος» (3.3.73):

«εις τον πίνακα... να περιλαμβάνονται οι αντίπαλοι κατά χωριόν ξυλοδαρμός ή και εκτέλεσις)». Του Σταύρου Σύρον Υπαρχηγού της ΕΟΚΑ Β' Αντρου Πανλίδη «Ακρως Απόρρητόν»

2. Η στροφή στην ανεξαρτησία: Η επανεμφάνιση της Αριστεράς και οι εσωτερικές ανακατατάξεις της ΕΟΚΑ (πρώτο εξάμηνο του '57)

Το χειμώνα του 56-57 η ουσία του Κυπριακού άλλαξε ριζικά. Το αδιέξοδο μεταξύ Ελληνόφωνων που απαιτούσαν Αυτοδιάθεση - και των Βρεττανών, μετατράπηκε σε αδιέξοδο ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία και ανάμεσα στις 2 κοινότητες της Κύπρου. Στη γενική συνέλευση του ΟΗΕ όπου ξανακατατέθηκε η κυπριακή προσφυγή άρχισε να κερδίζει τελικά έδαφος η εισήγηση του Ινδού αντιπροσώπου Κ. Μένον, που είχε εισηγηθεί στο Μακάριο να διεκδικήσει Ανεξαρτησία, αντί ένωση, από το 1954.

Το ψήφισμα που έγκρινε η γενική συνέλευση τον Φεβρουάριο του 57 άφηνε ανοιχτή την πόρτα για την Ανεξαρτησία. Σ' αυτά τα πλαίσια η Αριστερά μέσω των εφημερίδων της άρχισε να μετακινεί την

έμφαση στο σύνθημα Αυτοδιάθεση-Ένωση, από την Ένωση στην Αυτοδιάθεση και σιγά σιγά στο «δίκαια και δημοκρατική λύση» του κυπριακού. Ήταν φανερό ότι οι υπόγειες ανεξαρτησιακές τάσεις στην Αριστερά που είχαν ιστορικές καταβολές από τη δεκαετία του 20 και πιο πρόσφατα στην υποστήριξη της Αυτοκυβέρνησης το 48, άρχισαν να επανεμφανίζονται. Φραστικά η νόμιμη εφημερίδα του κόμματος, η Χαραυγή, απέρριπτε τις «κατηγορίες» ότι προτιμούσε την αυτοκυβέρνηση για να μην κατηγορηθεί για προδοσία. Σταδιακά, ωστόσο, η Ένωση θα υποχωρούσε ολοκληρωτικά από τα λαϊκά συνθήματα της Αριστεράς και θα αντικαθίστατο από τα «Δημοκρατία», «Δικαιοσύνη», «Ειρήνη» κλπ. - Ιδιαίτερα μετά από την έναρξη των διακοινοτικών συγκρούσεων. Το τι έγινε μέσα στην ΕΟΚΑ εκείνη την περίοδο και πως ερμηνεύτηκαν αυτές οι αλλαγές είναι το μεγάλο μυστήριο. Από το Γενάρη του 57 οι «Τάιμς οφ Σάμπρους» (Ελληνόφωνο και αγγλόφωνο περιοδικό που υποστήριζε την ΕΟΚΑ) παρατηρούσε, «μετά λύπης», ότι τα μέλη της ΕΟΚΑ είχαν αρχίσει να δρουν ανεξέλεγκτα υποθάλποντας τόσο την ένταση στις διακοινοτικές σχέσεις όσο και μέσα στην Ελληνόφωνη κοινότητα με τις «εκτελέσεις».

Το Μάρτιο του 1957 ανακαλύφθηκε το κρησφύγετο του υπαρχηγού της ΕΟΚΑ Γρηγόρη Αυξεντίου στον Μαχαιρά και ακολούθησε ο ηρωικός του θάνατος. Στις 21 του ίδιου μήνα σκοτώθηκε σε ενέδρα ο Πετράκης Κυπριανού της ΕΟΚΑ, η μητέρα του οποίου υποστηρίζει μέχρι σήμερα ότι έπεσε θύμα προδοσίας από τους συντρόφους του. Για τον Αυξεντίου είναι επίσης γνωστές οι φήμες. Η παράδοση ανακάλυψη ενός κρησφύγετου στα βουνά, η προδοσία από κάποιο μυστηριώδη βοσκό, η φήμη που έφερε τον Αυξεντίου σαν φιλελεύθερο αντίβαρο στον Γρίβα(6) και η μετέπειτα στροφή της ΕΟΚΑ στη συστηματική εκκαθάριση του ιδεολογικού «εσωτερικού εχθρού» έχουν δημιουργήσει το μύθο ή την πίστη, ότι τον Αυξεντίου τον πρόδωσε ο Γρίβας για να τον ξεφορτωθεί. Ανάλογες φήμες κυκλοφορούν και για άλλους αγωνιστές της ΕΟΚΑ, ενώ για τον Γ. Στεφανίδη έχει τεκμηριωθεί ότι ο Γρίβας διέταξε την «εκτέλεση του». Η σύγκλιση ωστόσο των ιστορικών συγκυριών (ανεξέλεγκτη δράση μελών της ΕΟΚΑ, προδοσία Κυπριανού τον ίδιο μήνα, πιθανές διαφωνίες για την στροφή στην Ανεξαρτησία και για την πολιτική των «εκτελέσεων») καθώς και η συγκίνηση που προκάλεσε ο θάνατος του Αυξεντίου έχουν μετατρέψει αυτή τη φήμη σε λαϊκή πίστη.

Το γεγονός ότι ο πατέρας του Αυξεντίου φέρεται να καταδίκασε τις βιαιοπραγίες ενάντια στην Αριστερά που ακολούθησαν και το ότι πήρε τη θέση του Μακαρίου ενάντια στον Γρίβα τον καιρό της ΕΟΚΑ Β' ενίσχυσε ακόμα περισσότερο αυτή τη θεωρία. Η τεκμηρίωση ή η απόρριψη της βέβαια εξαρτώνται πλέον από το «μυστηριώδη καταδότη» - αν υπάρχει.

Η λαϊκή πίστη, ωστόσο, εκφράζει και μια γενικότερη αλήθεια - με τον οργανωμένο ή τυχαίο θάνατο του Αυξεντίου αρχίζει ουσιαστικά η επίσημη εκστρατεία της ΕΟΚΑ ενάντια στην Αριστερά. Τα χέρια του Γρίβα και των μασκοφόρων του ήταν πλέον ελεύθερα - και οι συνεχείς (έμμεσες βέβαια) φήμες για την πιθανότητα ανεξαρτησίας ενίσχυσαν αυτή την αναγκαιότητα των επιθέσεων ενάντια στην Αριστερά, η οποία με βάση το δικοινοτικό εργατικό κίνημα και την ανεξαρτησιακή της παράδοση μπορούσε να βγει κερδισμένη από τις εξελίξεις.

Τον Ιούνιο του '57 εντάθηκαν οι φήμες από δημοσιογραφικούς και πολιτικούς κύκλους, ότι το ΝΑΤΟ προωθούσε «σχέδιο ανεξαρτησίας» το οποίο ουσιαστικά μετέτρεπε την Κύπρο σε Νατοϊκή βάση. Ήδη από το Μάρτιο του 57 η Χαραυγή είχε αρχίσει την εκστρατεία της Αριστεράς ενάντια σε τέτοια λύση, με σύνθημα «Μακριά από το ΝΑΤΟ», «όχι τριμερή». Από τον Ιούλιο η Αριστερά, μέσα σε συνθήκες ημιπαρανομίας αρχίζει μια σειρά δημόσιων εκδηλώσεων με πικετοφορίες στις οποίες κυριαρχούν συνθήματα όπως «όχι διαμελισμός», «όχι τριμερή», «Δημοκρατική δίκαιη λύση», «Απόλυση Κρατούμενων», «Επιστροφή Αρχιεπισκόπου».

Η μάνα του Π. Κυπριανού καταγγέλλει ότι και ο γιος της προδόθηκε από «συναγωνιστές» του, της

ΕΟΚΑ

—

3. Η Πολιτικοποίηση της Τρομοκρατίας: Από τις απειλές, στους ξυλοδαρμούς και τις δολοφονίες (δεύτερο εξάμηνο του 57)

Ο Αύγουστος ήταν ο μήνας των «μεγάλων μαχαιριών». Στις 4 Αυγούστου μασκοφόροι της ΕΟΚΑ ξυλοκόπησαν τον Μαρίνο Πούρο από το Αυγόρου και τον έδεσαν σε πάσαλλο, στη μέση του χωριού. Την επόμενη έγινε συγκέντρωση διαμαρτυρίας στην Αυγόρου δείχνοντας ότι άρχισε να διαμορφώνεται μια μαζική αντίδραση στις επιθέσεις των μασκοφόρων. Ακολούθησαν ωστόσο και άλλες ανάλογες επιθέσεις. Στις 15 Αυγούστου έγινε επίθεση στο οίκημα των συντεχνιών στο Σπαθαρικό.

Νεαροί υψώνουν τη Μαύρη Σημαία στη Λύση για τη δολοφονία του συντεχνιακού Πέτρου από τους μασκοφόρους - Γεννάρης 1958

—

Στις 16 Αυγούστου οι Κυπριακές εφημερίδες έγραφαν ότι ο Μακάριος πήρε θέση ενάντια στην πρωτοβουλία του NATO - μια θέση που ενίσχυε την Αριστερά στην Κύπρο και κατά πάσα πιθανότητα προκάλεσε (γι' αυτό το λόγο) την οργή της ακροδεξιάς του Γρίβα που έβλεπαν την αριστερά να επανεμφανίζεται στους δρόμους διεκδικώντας «λύση έξω από το NATO», και να αμφισβητεί την απόλυτη ηγεμονία της ΕΟΚΑ. Η προσπάθεια οικειοποίησης του Μακαρίου (και των θέσεων του) από την Αριστερά ήταν για αυτή το νομιμοποιητικό χαρτί για να επιστρέφει ξανά στην πολιτική διεκδίκηση μετά τη διπλή επίθεση του '55 από την ΕΟΚΑ και την Αποικιοκρατία.

Στις 22 Αυγούστου η Χαραυγή που προηγουμένως ανέφερε τις επιθέσεις των μασκοφόρων χωρίς πολιτικό σχόλιο αποφασίζει να κατονομάσει την εκστρατεία τρομοκρατίας. Σε άρθρο της για τον ξυλοδαρμό του συντεχνιακού Γεώργιου Χριστοφόρου Καττίζη από το χωριό Σύγκραση τονίζει ότι είναι το 8ο θύμα σε ένα μήνα και ότι οι επιθέσεις έχουν πολιτικούς στόχους, και κάνει φυσικά έκκληση στο όνομα της ενότητας να σταματήσουν. Ακολουθούν όμως νέες επιθέσεις και ξυλοδαρμοί αριστερών στο Λιοπέτρι και τη Δερύνεια.

Στις αρχές του Σεπτέμβρη η Αριστερά αντιδρά με ανοιχτές δημόσιες εκδηλώσεις στο Λευκόνοικο, τα Τέμβρια, το Μαραθόβουνο, την Αγία Νάπα, την Αγκαστίνα κλπ. Η έκταση των κινητοποιήσεων σε όλη την Κύπρο δείχνει, ως ένα σημείο, την ένταση που πρέπει να προϋπήρχε σε διάφορες περιοχές από καιρό. Η ΕΟΚΑ όμως συνέχισε. Κατά τον Σεπτέμβριο γύρω στα 40 άτομα (στελέχη της Αριστεράς) σε διάφορα χωριά της Καρπασίας πήραν απειλητικές επιστολές από την οργάνωση, ενώ στην Αγία Τριάδα μασκοφόροι λιθοβόλησαν τον Πέτρο Παπαγιάννη. Ο στόχος αυτών των επιθέσεων ήταν και ταξικός και πολιτικός - όταν στις 6 Σεπτεμβρίου οι μασκοφόροι συνέλαβαν και πυροβόλησαν τον Κτωρή Μιχαήλ, στέλεχος της ΠΕΟ από την Σκυλλούρα τον ρώτησαν «Εσύ είσαι ο Κτωρής που ιδρύεις παραρτήματα συντεχνιών και εκφωνείς λόγους;»

Η πολιτικοποίηση των επιθέσεων των μασκοφόρων δημιούργησε ένα ρήγμα και στην ίδια τη δεξιά καθώς σε ορισμένα χωριά, όπως τον Γερόλακκο, δεξιοί και αριστεροί έβγαλαν κοινή ανακοίνωση ενάντια στην τρομοκρατία. Στις 13 Σεπτεμβρίου ανακοίνωση για αποφυγή της βίας έβγαλε και ο Γεννάδιος που αντικαθιστούσε τον αρχιεπίσκοπο Μακάριο.

Ακολούθησαν ωστόσο νέες επιθέσεις στον Κάτω Δρυ και τον Άγιο Αμβρόσιο. Τον Οκτώβριο η εκστρατεία της ΕΟΚΑ υποτόνισε κάπως για να ξαναρχίσει δυναμικά τον Νιόβρη. Στα μέσα του Νιόβρη στην Αλάμπρα απειλήθηκαν οι εφημεριδοπώλες της Χαραυγής και ακολούθησαν νέες απειλές στα Λύμπια και την Τύμπου.

Η οριστική απόρριψη του σχεδίου Σπάακ (Γ.Γ. του ΝΑΤΟ) από το Μακάριο εκείνο το μήνα και οι αυτονόητοι πανηγυρισμοί της Αριστεράς για τη δικαίωση της, οδήγησαν σε νέα ένταση. Στις 26 Νοεμβρίου δολοφονείται ο Παναής Τσάρος από την Ασια, στέλεχος της Αριστεράς και αδελφός του καφετζή του συλλόγου των αριστερών που απειλήθηκε λίγες μέρες πριν από μέλη της ΕΟΚΑ. «Θα σε κανονίσουμε αργότερα» του είπαν όταν τους προκάλεσε σε μια δημόσια αντιπαράθεση να αποδείξουν ότι ήταν «προδότης». Η κηδεία του Τσάρου είχε τη μορφή εκδήλωσης διαμαρτυρίας αλλά η Χαραυγή και η ηγεσία του ΑΚΕΛ (με την ελπίδα του κατευνασμού των πνευμάτων) δεν κατονόμασαν την ΕΟΚΑ σαν υπεύθυνους. Η μαζική συμμετοχή στην κηδεία και τα μνημόσυνα έδειχναν καθαρά ότι στην βάση της Αριστεράς άρχιζε να διαμορφώνεται μια δυναμική αντίδραση. Οι επιθέσεις βέβαια συνεχίζονταν αλλά μάλλον η ηγεσία της Αριστεράς έλπιζε ότι οι ψυχραιμότεροι θα συγκρατούσαν το Γρίβα και τους μασκοφόρους του. Προς το τέλος του Νιόβρη έγιναν νέες επιθέσεις και ξυλοδαρμοί στα Γάστρια, την Αλάμπρα, την Αυγόρου και το Βαρώσι.

Το γεγονός ότι οι επιθέσεις προχώρησαν από τις απειλές, στους ξυλοδαρμούς και μετά στις δημόσιες εκτελέσεις, όπως και το γεγονός ότι γίνονταν σε συγκεκριμένες περιόδους ημερών που ακολουθούσαν σημαντικά γεγονότα (δημόσιες εκδηλώσεις της Αριστεράς / Ιούλιος/Αύγουστος, δηλώσεις του Μακαρίου για το ΝΑΤΟ / Νιόβρης) δείχνει αρκετά καθαρά ότι δεν επρόκειτο για ανεξέλεκτη δράση αλλά για συντονισμένη εκστρατεία βάσει σχεδίου.

Η ιδεολογική κάλυψη αυτής της εκστρατείας περιλάμβανε τις κλασσικές κατηγορίες ότι τα θύματα ήταν ενάντια στην ΕΟΚΑ αλλά εκείνο το φθινόπωρο οι κατηγορίες και τα εγκλήματα «προδοσίας» αναβαθμίστηκαν στα πλαίσια μιας συνολικής εκστρατείας «Ελληνοχριστιανικής διαπαιδαγώγησης». Απειλούνταν και ξυλοφορτώνονταν καφετζήδες γιατί άνοιγαν τα καφενεία Κυριακή πρωί και δεν πήγαιναν στην εκκλησία, κατηγορούνταν σαν προδότες όσοι είχαν επαφές με Τουρκόφωνους και ακόμα περισσότερο όσοι δεν υπάκουαν τις διαταγές της ΕΟΚΑ να συναλλάσσονται εμπορικά μόνο με Έλληνες.

Ο Ελληνισμός που είχαν μάθει οι Κύπριοι στα σχολεία έπαιρνε τώρα σάρκα και οστά σαν κράτος και εξουσία.

Όταν στις αρχές Δεκεμβρίου η Αριστερά οργάνωσε διαδηλώσεις για την υποστήριξη της προσφυγής στον ΟΗΕ και για καταδίκη του «Αγγλοαμερικανικού Ιμπεριαλισμού» ακολούθησαν νέες επιθέσεις - στο Τρίκωμο, και την Πηγή ενώ στο Φρέναρος μασκοφόροι απείλησαν τους εργάτες να μην κάνουν Απεργία. Αυτές οι επιθέσεις ήταν μάλλον τοπικές αντιδράσεις των στελεχών της ΕΟΚΑ γιατί γύρω στα Χριστούγεννα ξεκίνησε από το Τρίκωμο μια νέα εκστρατεία για την υποταγή της Αριστεράς - τα περίφημα «πρωτόκολλα τιμής» τα οποία καλούνταν να υπογράψουν οι αριστεροί. Τα «πρωτόκολλα» αναγνώριζαν σαν μόνη υπεύθυνη αρχή την εθναρχία και σκόπευαν να απομονώσουν την Αριστερά σαν «προδοτική διασπαστική» γιατί δεν δέχονταν να παραχωρήσει στον Αρχιεπίσκοπο απόλυτη ελευθερία αποφάσεων. (Αμφισβητούσε δηλαδή τα απολυταρχικά δικαιώματα της εθναρχίας στον Ελληνο-Χριστιανισμό που προωθούσε η ΕΟΚΑ). Μέσα στο τεταμένο κλίμα της εποχής η ηγεσία της Αριστεράς μάλλον οδηγήθηκε από τις τοπικές οργανώσεις που μετά από 2 χρόνια υποταγής στη βία των εθνικόφρονων αντιστάθηκαν με μια εκπληκτική γενναιότητα στις απειλές, και αρνήθηκαν να υπογράψουν.

4. Το δεύτερο στάδιο του σχεδίου: Εξόντωση - Δημόσιες εκτελέσεις (αρχές'58)

Ο Γρίβας και η ΕΟΚΑ από την άλλη βλέποντας την ανεξαρτησία να έρχεται ήταν αποφασισμένοι για το τελικό στάδιο: «την εξόντωση». Έγραφε, ο Γρίβας στον Άνθιμο, το Γενάρη του 1958:

«ενδεικνύονται να τους εξοντώσουμε ως πολιτική οντότητα ώστε να μην είναι πλέον υπολογίσιμος, δυνάμενος διά των αποφάσεων του να επηρεάζει το εθνικό ζήτημα ως συνέβαινε μέχρι τούδε».(7)

Ο δε Σπύρος Παπαγεωργίου, έμπιστος του Γρίβα και Ιστορικός της ΕΟΚΑ σημειώνει:

«Ήτο πιθανόν ότι προέβλεπε τη λήξη του αγώνος και διά τούτο επεδίωκε να αφαιρέσει απ' αυτούς πάσα πιθανότητα επιτυχής αναμίξεως εις την πολιτικήν ζωή της νήσου».(8)

Η αύξηση των επιθέσεων κορυφώθηκε στις 21 του Γενάρη όταν ένοπλοι μασκοφόροι επετέθηκαν ταυτόχρονα στην Κώμα του Γιαλού και στη Λύση δολοφονώντας επί τόπου τους τοπικούς ηγέτες της Αριστεράς Ηλία Ττοφάρη και Μιχάλη Πέτρου αντίστοιχα. Οι επιθέσεις και οι δολοφονίες έγιναν στα καφενεία της Αριστεράς στο κάθε χωριό και ήταν φανερό ότι ο στόχος ήταν η τρομοκρατία της αριστεράς γενικά. Ήδη από το φθινόπωρο είχαν αρχίσει οι επιθέσεις στους συλλόγους αλλά αυτή η διπλή δημόσια δολοφονία το ίδιο βράδυ σε δυο διαφορετικά χωριά σήμαινε και την αρχή της νέας φάσης «εθνικής εκκαθάρισης». Την εξάλειψη της Αριστεράς έξω από τα αστικά κέντρα.

Τις επόμενες μέρες ακολούθησε ένα κύμα κατακραυγής με ανακοινώσεις από ιερείς και τοπικούς παράγοντες (Κισσόνεργα, Λακατάμια) ενάντια στον «αδελφοκτόνο πόλεμο». Ωστόσο ο Γρίβας ήταν μάλλον αμετάπειστος - όπως σημειώνει για τις αντιδράσεις στις δολοφονίες του Γενάρη:

«Η τακτική μας έναντι της Ακελινής προδοσίας παρέμεινε αμετάβλητος μέχρι τέλους παρά την αντίδραση ισχυρών παραγόντων εν Κύπρω και εν Ελλάδι, μερίδος του Ελληνικού τύπου και του Αρχιεπισκόπου Μακαρίου προς τας οποίας ουδεμίαν σημασίαν έδωκα [...]» και προσθέτει «Δεν πρόκειται βεβαίως να αποκαλύψω το όλον σχέδιον εξουδετερώσεως πόσης κομμουνιστικής αντιδράσεως, το οποίον εφήρμοσα με συνετήν εμμονήν, παρά τας ρηθείσας αντιδράσεις».

Σκηνές εμφυλίου: πρώτη σελίδα της «Χαραυγής» μετά από τις δολοφονίες του Μένοικου και του Γιασουμή - Μάης '58

—

Η μη αποκάλυψις του «σχεδίου» και μετά το τέλος της ΕΟΚΑ (οπότε έγραψε και τα απομνημονεύματα του) μπορεί να σημαίνει ότι το σχέδιο θα συνεχιζόταν και μετά και αυτό ίσως εξηγεί γιατί στα απομνημονεύματα εκτός από τις γενικές γραμμές δεν αναφέρεται στις λεπτομέρειες του «σχεδίου».

Στο τέλος του Γενάρη η τρομοκρατία απλώθηκε και στην Πάφο με απειλές για εκτελέσεις. Τον Φεβρουάριο η ένταση κορυφώθηκε καθώς το σύνθημα «είναι ο κατάλληλος καιρός να κτυπήσουμε τους κομμουνιστές» άρχισε να απλώνεται σ' όλη την Κύπρο οδηγώντας σε νέα επίπεδα τις απειλές, τους εκβιασμούς και τις παρακολουθήσεις αριστερών από οπαδούς της ΕΟΚΑ.

Στις 27 Φεβρουάριου η Χαραυγή δημοσίευσε άρθρο - καταγγελία σχετικά με μια μυστική οργάνωση με το όνομα ΥΑΚΑ (Υπηρεσία Αντιμετώπισης Κομμουνιστικής Αντιδράσεως) που φερόταν να στόχευε να εξαφανίσει την Αριστερά. Γράφτηκαν μετά μερικά συνθήματα στο όνομα της οργάνωσης, αλλά απ' ότι φαίνεται η Χαραυγή αναφερόταν στο «σχέδιο» του Γρίβα (όπως αυτός είχε γράψει πριν ένα μήνα στον Άνθιμο).

Στις αρχές του Μάρτη ο διευθυντής της Χαραυγής παράλαβε επιστολή - βόμβα με το εξής σημείωμα «η βόμβα αυτή η οποία δεν πρόκειται να εκραγεί είναι μια προειδοποίηση για την προδοτική γραμμή της εφημερίδας σας. Εάν συνεχίσετε θα εκτελεσθείτε, ΕΟΚΑ, Ο Αρχηγός Διγενής». Την ίδια μέρα έγινε δολοφονική επίθεση μασκοφόρων ενάντια στον εργάτη Ανδρέα Χριστάκη (Ανδρούτσου) από την Ασσια.

Οι απειλές και οι επιθέσεις συνεχίστηκαν το Μάρτιο αλλά πήραν νέες διαστάσεις με τους εορτασμούς της 25ης Μαρτίου. Στην Αυγόρου έγιναν εκτεταμένα επεισόδια όταν αριστεροί άνδρες και γυναίκες αποκλείστηκαν μέσα στην εκκλησία και ξυλοκοπήθηκαν από δεξιούς μασκοφόρους.

Προς το τέλος του μήνα έγιναν νέα επεισόδια στο Αυγόρου, το Βαρώσι, το Λάπαθος, τον Αγιο Σέργιο, τη Γύψου, τη Βατυλή, την Άχνα, το Λιοπέτρι, το Λευκόνοικο.

Στις αρχές του Απριλίου η Αριστερά απάντησε με μια σειρά μαζικών εκδηλώσεων ενάντια στην τρομοκρατία των οποίων η μαζικότητα έδειχνε ότι η όξυνση και η πόλωση κορυφώνονταν. Στις 3 Απριλίου, στο έξω Μετόχι 10 μασκοφόροι που αναζητούσαν κάποιον βρέθηκαν αντιμέτωποι με ένα πλήθος που διαμαρτυρόταν για την τακτική τους και πυροβόλησαν αδιάκριτα πληγώνοντας αρκετούς. Η επίθεση στο έξω Μετόχι προκάλεσε νέες αντιδράσεις και διαδηλώσεις της Αριστεράς αλλά οι επιθέσεις συνεχίστηκαν. Στις 5 Απριλίου ξυλοκοπήθηκε η Παναγιώτα Κώστα στη Γύψου, ενώ στις 16 Απριλίου έγινε επίθεση ενάντια στον Κυριάκο Τούπη ποδοσφαιριστή της Σαλαμίνας, στο Λεονάρισσο. Ακολούθησε επίθεση στο σπίτι της αρραβωνιαστικιάς του όπου έγιναν νέες βιαιοπραγίες - οι δε εθνικόφρονες δήλωσαν στην κοπέλλα ότι «αν ήθελε άντρα έπρεπε να πάρει δεξιό και όχι αριστερό προδότη».

Εν τω μεταξύ όσο πλησίαζε το Πάσχα αυξάνονταν και οι φήμες ότι θα γίνονταν νέες συντονισμένες παγκύπριες επιθέσεις. Στις 17 Απριλίου έγινε επίθεση στην Αγία Βαρβάρα ενώ στο Πραστειό ο ιερέας [το κείμενο κόβεται εδώ...]

Εργατική διαδήλωση διαμαρτυρίας

—

5. Ολοκληρωτικός Πόλεμος: Εθνικός διαχωρισμός και δημόσιες εκτελέσεις - βασανιστήρια

From:
<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:traino:no_10:eoka&rev=1598269648

Last update: 2025/04/20 19:47

